

BUỒN VÀNG

*tôi cúi đầu chạy trốn khỏi vùng âm thanh kim khí
và ném trả lại trái nhìn độc thoại.
sự hiện hữu của một loài rắn lửa mang đầy nọc
độc
tôi lột xác hàng ngày
mặt trời thiêu đốt từng mảnh vụn lân tinh
tôi gào thét điên cuồng cho niềm vui trơ trẽn
và đòi cho được bản thể trở về viên mãn
trong vùng vô thức này
tôi lắng nghe giọng ngái ngủ của một loài chim
cất tiếng ca bài ca thú nhất*

*dưới khuôn mặt sét rỉ từng ngày tháng vô tư
tôi đắm mình trong lớp áo sương băng
tôi rầy rụa mười đầu ngón tay rướm máu
thân thể cứng như gỗ đá
linh hồn tôi hư vô
này em biết không
bây giờ vẫn ngày tháng giam cầm
ban đêm về tôi đốt ngọn đèn tâm thức
ánh sáng tỏa ra
tôi nhìn thấy khuôn mặt em
ôi khuôn mặt suốt đời tôi tìm kiếm*

tôi tìm kiếm ở nơi em
tôi kéo mình ra khỏi sương băng, một vùng ánh
sáng êm dịu trong suốt như pha lê tạt qua mặt
làm choáng váng, tôi ngược mắt nhìn lên khoảng
ánh sáng với sa mù che lấp.

Trên ngọn núi cao,
Tôi leo lên chân tay bám đầy phong rêu với
mùa mưa nhiệt đới trở về, tàn nhẫn như những
loạt súng liên thanh bắn vào những tên tử tội,
bấy giờ loài dạ điểu vỗ cánh bay đi cùng với đôi
chân tương lai nhọn hoắt, trong hốc đá còn để
lại muôn nghìn dấu chân sấu tử.

Rồi năm năm trên ngọn núi khô già, anh sẽ
thả cái nhìn buông neo vĩnh cửu những tiếng sóng
rên sầu quái đản đem bóng đêm về ôm ấp loài
cuội đá ưu tư nằm ở đó anh sẽ được nghe tiếng
em thì thầm xót xa mà không xa xót nào bằng
tiếng nước quay đi. Thôi bây giờ mùa đông trên

bãi cát trần truồng thâm tím ấy chẳng còn gì, chẳng còn gì những dấu chân của một loài thù nhưng ngái ngủ nhưng không bao giờ không bao giờ em chết.

Tôi cúi nhìn cuộc đời đen đúa như những bàn tay tù ngục Á châu ôm quê hương chạy dài trên ngàn năm bom đạn đây năm năm năm năm quay gót trở về mùa thương đờn nghèo năm năm còn lại sợi khói mong manh từ bóng bệnh một kiếp sống phiêu lưu hôm nay tôi khăn gói trở về khóc gọi tên em vào cái nhìn lần cuối nhăn nheo tôi ném trả lại quãng đường thời gian quanh co ôi ghê tởm những con đồng mảnh gang cuồng khí tổ tiên mi và cha mẹ các người đều một loài rắn độc yêu tinh tàn phá mỗi thiêng liêng là một tiếng tên em với muôn vàn tha thứ.

Mỗi công lý là một nét bút này làm dấu liệu trần gian.

1966